

1. Ruch żeński a ruch

Rozdział harcerstwa na żeńskie i męskie jaki miał miejsce przed wojną wynikał z potrzeb obu ruchów i dał oczywiste rezultaty wychowawcze w odniesieniu do obu płci.

Dla ruchu żeńskiego istotne były przede wszystkim następujące sprawy:

- 1/ odmienną programową uwzględniającą specyfikę dziewcząt
- 2/ dysponowanie siłami instruktorek zdolnymi do prowadzenia pracy na szczeblu centralnym
- 3/ dysponowanie instruktorkami o dużym doświadczeniu w pracy z harcerkami

Powojenna koedukacja spowodowała jednak całkowite zatracenie tej odrębności, a następne pokolenia instruktorek nie były w stanie przekazać i wykorzystać doświadczeń przedwojennych.

W obecnej sytuacji wydaje się słuszną jedynie odrębność programową ruchu żeńskiego, wynikająca z odmiennych ideałów, ale tworząca się w ramach jednego ruchu i jedną metodą - metodą harcerską.

Za takim rozwiązaniem przemawiają ponadto:

- celowość i konieczność jednolitego i jednego świadectwa ruchu harcerskiego na zewnątrz
- brak kadry instruktorek zdolnych do prowadzenia pracy na szczeblu centralnym.

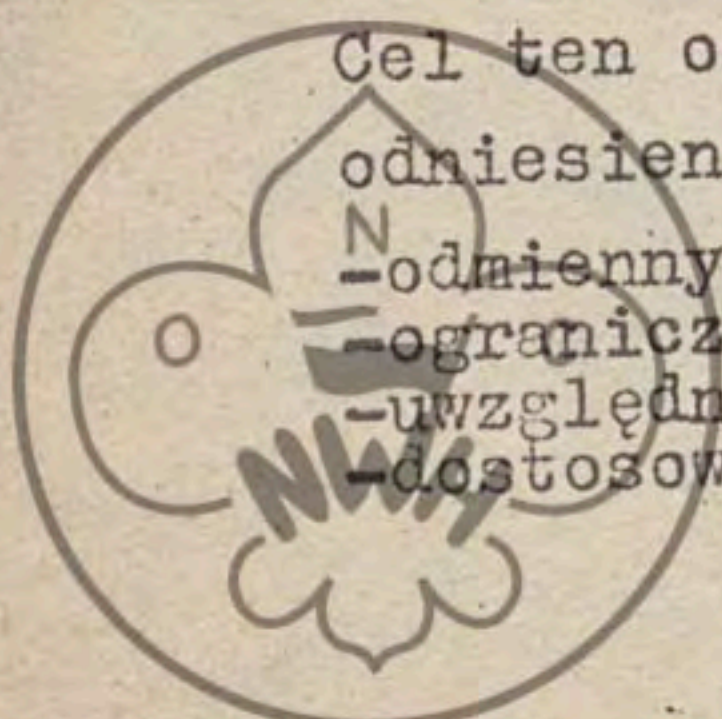
2. Ruch żeński a ruch męski

Doświadczenia powojennego harcerstwa doprowadziły do zatracenia odrębności ruchu żeńskiego i męskiego. Jest to między innymi rezultat przeprowadzonej w systemie oświatowym koedukacji, a tym samym wychowywanie jednoetek takich samych, kształtowanie postaw często niezgodnych z naturalnymi potrzebami płci.

Harcerstwo / zarówno męskie jak i żeńskie / ma na celu wyzwolenie w młodym człowieku cech uznanych za priorytetowe w istniejącym porządku moralnym.

Cel ten osiągamy wspólną dla herderek i harcerzy metodą, która w odniesieniu do dziewcząt musi uwzględniać:

- odmienny charakter służby / dostosowany do możliwości dziewcząt /
- ograniczenie roli musztry do niezbędnego minimum
- uwzględnienie odmiennych wrażliwości dziewcząt
- dostosowanie roli "zewnętrznego wyczynu" do możliwości dziewcząt

Jednocześnie w przypadku ruchu żeńskiego uwzględnić należy pewne specyficzne cechy, które wynikają z odmienności powołań życiowych dziewcząt i chłopców.

Tak więc istnieje pewien zakres wspólnych zadań harcerstwa męskiego i żeńskiego. W tym zakresie celowe i wręcz naturalne jest organizowanie wspólnych zbiórek, imprez, które dzięki koedukacji mogą nabrać rozmachu. Jednocześnie jednak w zakresie tych spraw, które uwzględniają specyficzne potrzeby płci wskazany jest rozdział pracy i bardzo przemyślane działania instruktorskie, prowadzące do wyzwolenia pożądanых cech dziewczyny czy chłopca.

Izolacja ruchów nie może być celem działania harcerstwa. Powinna wynikać z naturalnych potrzeb płci dostosowanych do wieku.

Celem odrębności ruchów jest przygotowanie do spełnienia konkretnych ról w przyszłości - przygotowanie do współpracy płci.

3. Główne zadania ruchu żeńskiego:

- ratować rodziny - kobieta ponosi główny ciężar budowania rodziny. Należy oddziaływać zarówno na ratowanie domów rodzinnych harcerki jak i budzenie potrzeby i umiejętności budowania własnej rodziny.
- przygotować do pełnienia roli żony i matki
 - należy zwrócić uwagę na rozwijanie cech szczególnie właściwych kobietom: macierzyństwo, obdarzanie miłością, dbałość o własny wygląd i urodę, pobudzanie właściwego sposobu zachowania się /delikatność, subtelność/
- wrobić nawyk służby - bakcył służby /zwłaszcza pomoc potrzebującym/
- przyuczać w podstawowych umiejętnościach potrzebnych w życiu kobiety
 - krawiectwo, gotowanie, samarytanka, opieka nad dzieckiem
- uświadamiać potrzebę poszanowania godności kobiety
- rozwijać techniki harcerskie stosownie do zainteresowań i potrzeb dziewcząt
- przenosić ciężar przeżycia fizycznego na wzmocnienie przeżycia intelektualnego w pracy zastępów i drużyn
- uwzględniać programowo podział na harcerki młodsze i starsze

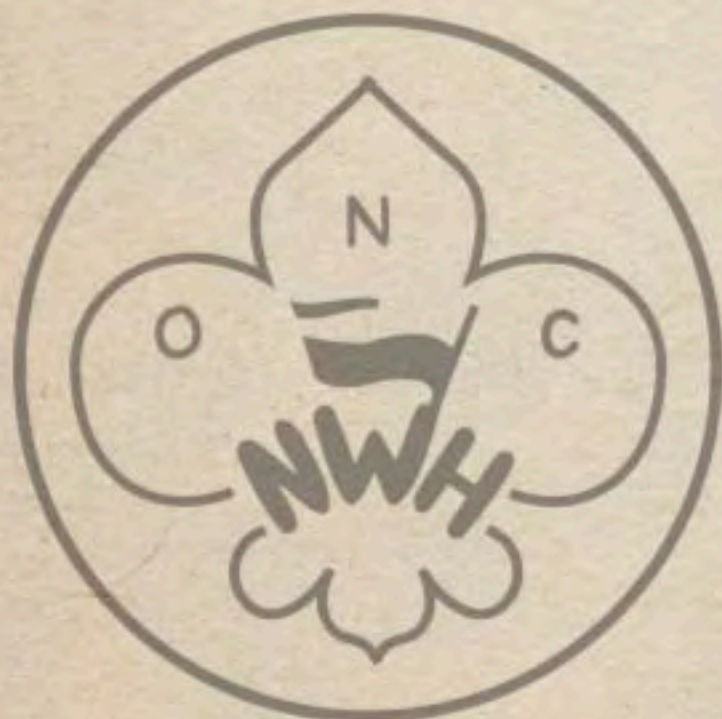

archiwum

5. Drogi realizacji zadań

Dla wypełnienia w/w zadań potrzebne jest przedsięwzięcie następujących kroków :

- przekonanie instruktorek i instruktorów harcerskich o konieczności programowej odrębności ruchu żeńskiego i męskiego
- stworzenie jednolitego programu drużyn żeńskich i sposobu jego egzekwowania.
- poszukiwanie nowych form służby /np. stworzenie szeroko zakrojonego frontu służby harcerek/
- zrezygnowanie z drużyn koedukacyjnych
- prowadzenie pracy na rzecz i z rodzinami harcerek
- powrót do "systemu piętrowego" opieki tropicielek nad ochotniczkami pionierek na tropicielkami itd.
- stworzenie drużyn drużynowych żeńskich
- podniesienie rangi drużynowej poprzez ustalenie pewnych wymagań intelektualnych i moralnych /np, próba drużynowej-wiek -po maturze/
- przywrócenie rangi sprawnościom i stopniom /dostosować sprawności i stopnie do programu harcerek; powołać żeńskie komisje stopni /
- propagować wśród harcerek dbałość o zdrowie, higienę własną i kulturę
- dostosować programy pracy drużyn do potrzeb "ducha czasu"
- organizowanie różnorodnych form samokształcenia wśród harcerek
- budowanie ruchu w oparciu o odmienne cechy a nie negację ruchu męskiego.

archiwum